

De Twee Huizen Theorie: Drie fatale gebreken

door Tim Hegg

© 2002 Alle rechten voorbehouden • www.torahresource.com • thegg@torahresource.com

A General Description

A phenomenon is occurring in our times that has been labelled the Two-House Movement, sometimes also called the Ephraimite Movement. It is based upon the theory that essentially claims the following to be true:

1. The Northern Kingdom called Israel, comprised of Ten Tribes, lost their identity because of their exile to foreign lands at the hands of the Assyrians in the 8th Century BCE.
2. From the foreign lands of their exile they were dispersed to other nations, where their self-identity as Israel (Northern Tribes) was lost, and they saw themselves individually as natives of the foreign lands to which they had been dispersed (i.e., Gentiles).
3. Those who retained their identity as Jews were from the Southern Tribes of Judah and Benjamin. This group primarily makes up the Jewish communities of our modern times, and except for a small remnant, have rejected Yeshua (Jesus) as the true Messiah.
4. The rise of Messianic Judaism (especially since the 1960's) has seen an influx of "Gentiles" who love Torah, take on a "Jewish" life-style, and worship in the context of ancient Israel, keeping the Sabbath, the yearly feasts, and adhere (to one degree or another) to Torah principles. The Two-House Movement has taught that many of these Gentiles, unknown to themselves, are actually the descendents of the "Lost Ten Tribes." The reason that they are so inwardly drawn to Torah and to a Torah life-style is because they actually have the soul of an Israelite—they are the descendents of the Northern Tribes of Israel. It is therefore imperative that the truth of their identity be received, and they began to live and act as the people they actually are: the descendants of physical Israel.

Een algemene beschrijving

Een fenomeen doet zich in onze tijd voor dat als de Twee Huizen Beweging wordt bestempeld, soms ook wel de Efraïm Beweging genoemd. Het wordt gebaseerd op de theorie dat in wezen het volgende waar zou zijn:

1. Het Noordelijke Koninkrijk, Israël genoemd, bestaat uit tien stammen, die hun identiteit kwijt zijn vanwege hun verbanning naar vreemde landen door de handen van de Assyriërs in de 8e eeuw v. Chr.
2. Vanuit de landen van hun verbanning werden zij verspreid over andere landen, waar ze hun eigen identiteit als Israël (noordelijke stammen) verloren, en zij zichzelf individueel als inboorlingen zagen van de vreemde landen waar zij naar verspreid waren (d.w.z., heidenen) .
3. Degenen die hun identiteit als joden behielden, waren uit de zuidelijke stammen van Juda en Benjamin. Deze groep bevindt zich voornamelijk in de Joodse gemeenschappen van onze tijd, en met uitzondering van een klein overblijfsel, die Yeshua (Jezus) als de ware Messias hebben verworpen.
4. De opkomst van het Messiaanse Jodendom (vooral sinds de jaren 1960) heeft een toestroom gezien van "heidenen" die van Thora houden, een "joodse" levensstijl aannemen, en in de context van het oude Israël aanbidden, de sabbat houden, de jaarlijkse feesten, en zich (tot op een zekere hoogte) de Tora principes aanhangen. De Twee Huizen Beweging heeft geleerd dat veel van deze heidenen, zelf onwetend, eigenlijk de afstammelingen van de "Verloren Tien Stammen" zijn. De reden dat ze innerlijk zo naar Tora en tot een Tora levensstijl getrokken worden, is omdat ze eigenlijk de ziel van een Israëliet hebben - zij zijn de afstammelingen van de noordelijke stammen van Israël. Daarom is het absoluut noodzakelijk dat ze de waarheid over hun identiteit krijgen; en zij begonnen te leven en zich te gedragen als het volk dat ze eigenlijk zijn: de afstammelingen van fysiek Israël.

5. Since Ephraim was the largest of the Northern Tribes, and since prophets like Isaiah used the name Ephraim to designate the nation of the Northern Tribes after the division of the United Kingdom, the movement has also been designated as the Ephraimite Movement.

6. The Two-House Movement believes that the recognition that Gentiles within the Torah movement are not Gentiles at all, but the actual descendants of the Northern Tribes, is the beginnings of the prophetic fulfillment that Ephraim and Judah ("Judah" designates the Southern Tribes of Judah and Benjamin) would one day be united as a single nation again.

7. Since the Northern Tribes are being regathered under the banner of Yeshua within the return to Torah in these Messianic congregations, the "stick" of Ephraim is being recognized once again, and thus the first step of fulfillment of the two sticks becoming one is becoming possible in our day (the parable of the two sticks is found in Ezeziel 37:16-17). But it is only when those who think they are Gentiles come to recognize their real identity as actual, physical Israelites that the fulfillment of Ezeziel's prophecy may be realized.

8. As a result, those who hold to this belief have formed their own congregations and fellowships (or denominations). They believe that only those congregations or communities who affirm this belief are furthering God's plans to unite Israel and Judah into the one nation of Israel in the last days.

5. Aangezien Efraïm de grootste van de noordelijke stammen was, en aangezien profeten als Jesaja, de naam Efraïm gebruikte om de natie van de noordelijke stammen na de splitsing van het Verenigd Koninkrijk aan te wijzen, werd de beweging ook als Efraïm Beweging aangeduid.

6. De Twee Huizen Beweging gelooft dat de erkenning dat de heidenen in de Tora beweging helemaal geen heidenen zijn, maar de werkelijke nakomelingen van de noordelijke stammen, het begin is van de profetische vervulling dat Efraïm en Juda ("Juda" slaat op de zuidelijke stammen van Juda en Benjamin) op een dag weer als één natie zou worden verenigd.

7. Aangezien de noordelijke stammen onder de vlag van Yeshua worden herverenigd binnen de terugkeer naar de Thora in deze Messiaanse gemeenten, wordt de "stok" van Efraïm weer herkend, en dus de eerste stap van de vervulling van de twee stokken die één worden wordt in onze tijd weer mogelijk (de gelijkenis van de twee stokken is te vinden in Ezechiël 37:16-17). Maar het is pas als degenen die denken dat zij heidenen zijn, hun echte identiteit als eigenlijke fysieke Israëlieten gaan erkennen, dat de vervulling van de profetie Ezechiël kan worden gerealiseerd.

8. Als gevolg daarvan, hebben degenen die vasthouden aan dit geloof hun eigen gemeenten en gemeenschappen (denominaties) gevormd. Zij geloven dat alleen die gemeenten of gemeenschappen die dit geloof bevestigen, Gods plannen bevorderen om Israël en Juda te verenigen in het ene volk van Israël in de laatste dagen.

Fatal Flaws in This Perspective

At first, to many, this explanation rings true in their own experience. Many Gentiles have wondered why they are so drawn to the Torah, to a love for Israel, and to all things "Jewish." They wonder why, in light of the fact that the mainline Church continues to reject Torah, they are drawn to Torah, and are so willing to be rejected for their love of Torah. Given the explanation that they are actually Israel and have Israelite blood gives a reason for their inward love of Torah and the draw to take on a Torah life-style. After all, the Torah embodies the covenant of which they are actually members through bloodline, or so they are told.

But there are fatal flaws in this perspective because the Bible does not support it. In fact, the Bible teaches a much different reality.

1. The Two House theory is built upon the presupposition that the Northern Tribes were lost among the nations and have forgotten their true identity. In general, biblical and historical data show conclusively that the Northern Tribes were never lost

The very core of the Two House theory is the presupposition that the Northern Tribes lost their identity and considered themselves as Gentiles. Does this notion match biblical and historical data?

While it may be true that some individuals may have lost knowledge of their heritage after many generations of being dispersed among the nations, in general the dispersed tribes of Israel have maintained their identity in their dispersion among the nations. Granted, many rejected their covenant obligations (Sabbath, festivals, circumcision, etc.) and even wanted to be viewed as Gentiles, but try as they would, their identity as physical descendants of ancient Israel could not be erased.

a. The prophets who spoke of the dispersion of Israel teach that even in her dispersion she remembers her true identity.

The prophet Hosea paints the picture of Israel as an unfaithful wife. In her unfaithfulness she leaves her marriage and plays the harlot with others, meaning that spiritually she worships false gods and claims false religions as her religion. She is "joined to another" and leaves her husband behind.

Fatale Gebreken in Dit Perspectief

Op het eerste zicht lijkt voor velen deze uitleg waar naar hun eigen aanvoelen. Vele heidenen hebben zich afgevraagd waarom ze zo tot de Thora worden aangetrokken, tot een liefde voor Israël, en tot alle "joodse" dingen. Ze vragen zich af waarom, in het licht van het feit dat de hoofd-strekking van de Kerk Thora blijft weigeren, ze tot Thora worden aangetrokken, en zo bereid zijn om voor hun Tora liefde te worden afgewezen. Gezien de uitleg dat ze daadwerkelijk Israël zijn en Israëlitische bloed hebben geeft een reden voor hun innerlijke Tora liefde en de aantrekking om een Tora levensstijl aan te nemen. De Thora belichaamt immers het verbond waarvan zij eigenlijk leden zijn door middel van de bloedlijn, of zo ze wordt hen verteld.

Maar er zijn fatale gebreken in dit perspectief, omdat de Bijbel het niet ondersteunt. In feite leert de Bijbel een heel andere werkelijkheid.

1. De Twee Huizen theorie is gebaseerd op de vooronderstelling dat de noordelijke stammen verloren zijn geraakt onder de naties en hun ware identiteit zijn vergeten. Bijbelse en historische gegevens in het algemeen laten onomstotelijk zien dat de noordelijke stammen nooit verloren waren.

De kern van de Twee Huizen theorie is de vooronderstelling dat de noordelijke stammen hun identiteit kwijt raakten en zichzelf als heidenen beschouwden. Komt dit met Bijbelse en historische gegevens overeen?

Hoewel het kan zijn dat sommige mensen de kennis van hun erfgoed na vele generaties onder de heidenen te zijn verspreid, kwijtgeraakt zijn, hebben in het algemeen de verstrooide stammen van Israël hun identiteit in hun verspreid zijn onder de heidenen gehandhaafd. Toegegeven, velen wezen hun verbondsverplichtingen (Sabbat, feesten, besnijdenis, etc.) af en wilden zelfs als heidenen worden aanzien, maar ook al zouden ze proberen, hun identiteit als fysieke afstammelingen van het oude Israël kon niet worden gewist.

a. De profeten, die van de verstrooiing van Israël spraken, leren dat ze zelfs in haar verstrooiing haar ware identiteit herinnert.

De profeet Hosea schildert het beeld van Israël als een ontrouwe vrouw. In haar ontrouw verlaat ze haar huwelijk en speelt de hoer met anderen, wat betekent dat ze geestelijk valse goden aanbidt en valse religies als haar godsdienst claimt. Ze is "aan een ander verbonden" en laat haar man achter.

In the prophetic metaphor, actually lived out in the marriage of Hosea and his wife, Gomer, the prophet pursues his wayward wife and buys her back, bringing her back into his house. But note carefully that even when Israel (portrayed as the prophet's wayward wife) is joined to her lovers in the role of a harlot, she knows who her real husband is. In fact, when she seeks help from her lovers (the false religions she has engaged in as she has been dispersed among the nations) and they abandon her, she reasons this way:

"She will pursue her lovers,
but she will not overtake them; And she
will seek them, but will not find them.
Then she will say,
'I will go back to my first husband,
For it was better for me then than now!'
(Hosea 2:7)

Note carefully that she had not forgotten who her true husband was, nor had she forgotten that she was once married to the One true God of Israel. She knew who her first Husband was, and she knew that she was better off when she was married to Him. It clearly shows that she had not lost her former identity.

Furthermore, that fact the Hosea uses language like "Israel has forgotten his maker" (8:14) does not mean that she no longer knows about God. The word "forgotten" is used in a covenant sense,¹ meaning that Israel has willfully acted against the covenant. Conversely, "to remember" is used in the sense of "be faithful to the covenant," as in the injunction to "remember the Sabbath" (Ex 20:8).² For instance, at the reiteration of the covenant when Israel was about to enter the Land God says:

Deut. 8:19 "It shall come about if you ever forget the LORD your God and go after other gods and serve them and worship them, I testify against you today that you will surely perish.

To "forget" the LORD your God means to act in rebellion against the covenant. The same language is used during the time of the Judges:

Judg. 3:7 The sons of Israel did what was evil in the sight of the LORD, and forgot the LORD their God and served the Baals and the Asheroth.

In de profetische metafoor, eigenlijk in het huwelijk van Hosea en zijn vrouw beleefd, hunkert de profeet Gomer naar zijn eigenzinnige vrouw en koopt haar terug, en brengt haar zo terug in zijn huis. Maar let goed op, dat zelfs wanneer Israël (afgeschilderd als de eigenzinnige vrouw van de profeet) in de rol van een hoer met haar minnaars is verbonden, ze weet wie haar echte man is. In feite, als ze hulp zoekt bij haar minnaars (de valse religies waarin ze betrokken was toen ze onder de heidenen verspreid was) en die haar verlaten, redeneert ze als volgt:

“Dan zal zij haar minnaars nalopen,
maar hen niet bereiken;
hen zoeken, maar niet vinden.
Dan zal zij zeggen: ik wil heengaan
en terugkeren tot mijn eerste man,
want toen had ik het beter dan nu.
(Hosea 2:6, NBG-51)

Merk aandachtig op dat ze niet was vergeten wie haar echte man was, noch was ze vergeten dat ze ooit met de Ene ware God van Israël was getrouwd. Ze wist wie haar eerste Man was, en ze wist dat ze beter af was toen ze met Hem was getrouwd. Hieruit blijkt duidelijk dat zij haar vroegere identiteit niet had verloren.

Bovendien betekenen Hosea's taalkundig gebruikte woorden zoals "Israël heeft zijn Maker vergeten" (8:14) niet dat ze geen kennis over God meer heeft. Het woord "vergeten" wordt in een verbond betekenis¹ gebruikt en betekent dat Israël moedwillig tegen het verbond in heeft gehandeld. Omgekeerd wordt "herinneren" gebruikt in de betekenis van "trouw blijven aan het verbond", zoals in het gebod om "de sabbat herinneren" (Ex 20:8)². Bijvoorbeeld, bij de herhaling van het verbond toen Israël op het punt stond het land binnen te gaan, zegt God:

Deut. 8:19 "Het zal gebeuren als je ooit de HERE, uw God, vergeet en andere goden achterna gaat en hen dient en aanbidt, getuig Ik tegen u vandaag dat u zeker zult vergaan.

De HERE, uw God, "vergeten" betekent in opstand tegen het verbond handelen. Dezelfde taal wordt gebruikt ten tijde van de rechters:

Richt. 3:7 De zonen van Israël deden wat kwaad was in de ogen des HEEREN, en vergaten de HERE, hun God, en dienden de Baals en de Asheroth.

It is also used during the united monarchy under King Saul:

1Sam. 12:9 "But they forgot the LORD their God, so He sold them into the hand of Sisera, captain of the army of Hazor, and into the hand of the Philistines and into the hand of the king of Moab, and they fought against them.

The fact that the word "forget" (שכח) is used in a covenant sense is clear from the very text of Hosea, for God Himself "forgets" Israel. This cannot mean that He no longer is aware of their existence, but that He sets aside the blessings of the covenant as a result of her disobedience:

My people are destroyed for lack of knowledge.
Because you have rejected knowledge,
I also will reject you from being My priest.
Since you have forgotten the law of your God,
I also will forget your children. (Hos. 4:6)

Thus, when Israel is said to have "forgotten her Maker," it does not mean that she no longer knows He exists, or knows that He is her God. It means she has acted unfaithfully to the covenant and neglected to live according to its precepts. She has denied the God Who owns her.

Even before the Northern Tribes were exiled, in the prophecies of Isaiah warning her of the impending judgment if she did not return to covenant faithfulness, the prophet describes Israel as having "forgotten" her God:

For you have forgotten the God
of your salvation
And have not remembered
the rock of your refuge.
Therefore you plant delightful plants
And set them with vine slips of a strange
god. (Is. 17:10)

Once again, "to forget" or to "not remember" means to act in unfaithfulness to the covenant. This prophesy was given while Israel was still in the Land. It is impossible, therefore, that "you have forgotten the God of your salvation" could mean "you have forgotten that you are the nation that has a covenant with the God of Abraham, Isaac, and Jacob!"

Het wordt ook gebruikt tijdens de verenigde monarchie onder koning Saul:

1Sam. 12:9 "Maar ze vergaten de HERE, hun God, zodat Hij hen verkocht in de handen van Sisera, kapitein van het leger van Hazor, en in de handen van de Filistijnen en in de handen van de koning van Moab, en ze vochten tegen hen.

Het feit dat het woord "vergeten" (שָׁכַח) in een verbondsbetekenis wordt gebruikt, is duidelijk uit de tekst van Hosea, want God Zelf "vergeet" Israël. Dit kan niet betekenen dat Hij zich niet langer bewust is van hun bestaan, maar dat Hij de zegeningen van het verbond als gevolg van haar ongehoorzaamheid aan de kant zet:

Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis.
Omdat gij de kennis hebt verworpen,
zal ook Ik u afwijzen om Mijn priester te zijn.
Aangezien gij de wet van uw God bent vergeten,
zal ook Ik uw kinderen vergeten. (Hosea 4:6)

Wanneer dus van Israël wordt gezegd dat ze "haar Maker vergeten" heeft, betekent het niet dat ze niet meer weet dat Hij bestaat, of dat Hij haar God is. Het betekent dat zij ontrouw tegenover het verbond heeft gehandeld en nagelaten om volgens zijn voorschriften te leven. Ze heeft de God ontkend Die eigenaar van haar is.

Nog voordat de noordelijke stammen werden verbannen, beschrijft de profeet Jesaja Israël, in de profetieën over het naderende oordeel als ze niet naar de verbondstrouw terugkeert, als God "vergeten" hebbend.

Want gij hebt de God
van uw heil vergeten
En hebt niet teruggedacht aan
de rots van uw toevlucht.
Daarom plant gij prachtige planten
En zet ze met wijnstokken van een
vreemde god. (Jes. 17:10)

Nogmaals, "vergeten" of "niet gedenken" betekent handelen in ontrouw aan het verbond. Deze profetie werd gegeven, terwijl Israël nog in het Land was. Het is dus onmogelijk dat "gij hebt de God van uw heil vergeten" zou kunnen betekenen "jullie zijn vergeten dat jullie het volk zijn dat een verbond met de God van Abraham, Isaak en Jakob heeft!"

b. Historical data, archaeological evidence, and other ancient documents point to the fact that even into the Common Era, the identity of the Northern Tribes was known and received.

Archaeological finds from the region of Kannu', a separate colony outside of Assyria, and dated to 650 and 606 BCE, show contracts containing distinct Hebrew names. These were Israelites deported by Sargon II from Samaria. Under the conquest of Assyria by Babylonia, they must have enjoyed group rights and privileges under the law of the land.³ Moreover, some 137 years after the Northern Tribes were taken into exile, Assyria was conquered by Babylon. Since evidence shows that the exiled Northern Tribes retained their identity as a separate people group with privileges and Hebrew names, it is beyond doubt that Israelites and exiles from Judah were reunited, having been exiled to the same regions.

Furthermore, Ezekiel, the prophet of the exile, lived, preached, and worked in Babylon. Thus his words about Babylonian Israel should not be overlooked. Who could have known better than he the component elements of the Jewish community of the exile?

In the famous prophecy of the two sticks, we should note the words carefully:

Ezek 37:16 "And you, son of man, take for yourself one stick and write on it, 'For Judah and for the sons of Israel, his companions'; then take another stick and write on it, 'For Joseph, the stick of Ephraim and all the house of Israel, his companions.'

Upon the first stick is written "For Judah and the for the sons of Israel, his companions." The "sons of Israel, his companions" must refer to Benjamin. Upon the second stick is written "For Joseph, the stick of Ephraim and all the house of Israel, his companions." This must mean that the Northern Tribes as they existing in Ezekiel's time constituted a unified, identifiable entity who survived their deportation and settled in Assyria. Furthermore, Ezekiel details the distribution of the Land to the Ten Tribes (Ezek 45:8; 47:13, 21-23; 48:1, 19, 23, 29, 31) meaning that he considered them identifiable in his time.

b. Historische gegevens, archeologisch bewijs, en andere oude documenten wijzen op het feit dat zelfs tijdens de huidige jaartelling, de identiteit van de noordelijke stammen bekend en erkend was.

Archeologische vondsten uit de streek van Kannu', een aparte kolonie buiten Assyrië, en gedateerd op 650 en 606 v.Chr., tonen contracten met herkenbare Hebreeuwse namen. Dit waren Israëlieten door Sargon II uit Samaria gedeporteerd. Onder de verovering van Assyrië door Babylonia, moeten zij in het kader van de wet van het land groepsrechten en privileges hebben genoten.³ Bovendien werd zo'n 137 jaar nadat de noordelijke stammen in ballingschap werden weggevoerd, Assyrië door Babylon veroverd. Aangezien bewijsmateriaal laat zien dat de verbannen noordelijke stammen hun identiteit behielden als een aparte volksgroep met privileges en de Hebreeuwse namen, lijdt het geen twijfel dat Israëlieten en ballingen uit Juda werden herenigd, na naar dezelfde regio's verbannen te zijn.

Bovendien leefde, predikte en werkte Ezechiël, de profeet van de ballingschap, in Babylon. Dus mag men niet voorbij gaan aan zijn woorden over Babylonisch Israël. Wie zou de samenstellende elementen van de joodse gemeenschap van de ballingschap beter dan hij kunnen kennen?

In de beroemde profetie van de twee stokken, moeten we zorgvuldig op de woorden letten:

Ezechiël 37:16 "En gij, mensenkind, neem voor jezelf één stok en schrijf daarop: 'Voor Juda en voor de zonen van Israël, zijn metgezellen', neem dan een andere stok en schrijf daarop: 'Voor Jozef, de stok van Efraïm en het ganse huis van Israël, zijn metgezellen.'

Op de eerste stok is geschreven "Voor Juda en de voor de zonen van Israël, zijn metgezellen." De "zonen van Israël, zijn metgezellen" moet naar Benjamin verwijzen. Op de tweede stok is geschreven "Voor Jozef, de stok van Efraïm en het ganse huis van Israël, zijn metgezellen." Dit moet betekenen dat de noordelijke stammen zoals ze in de tijd van Ezechiël bestonden een uniforme, herkenbare entiteit vormde die hun deportatie overleefde en zich in Assyrië vestigde. Bovendien beschrijft Ezechiël uitvoerig de verdeling van het Land onder de Tien Stammen (Ezechiël 45:8; 47:13, 21-23; 48:1, 19, 23, 29 "31) wat betekent dat hij ze in zijn tijd herkenbaar beschouwde.

Jeremiah also identifies the House of Israel as a known entity well after their exile into Assyria (Jer 31:31ff). Zechariah, the latest of the prophets, likewise addresses his prophecy to the House of Israel, indicating that he knew of their existence as an identifiable entity (Zech 8:13). Moreover, in Ezeziel 37:21 where the prophet speaks of taking the "children of Israel from among the nations where they have gone" (אָנִי לִקַּח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּיַן הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִלְכוּ־שָׁם) he can only be referring to Assyria and Babylon, since at this time these are the only nations to which they had been exiled. Note carefully the perfect הִלְכוּ־שָׁם, "they have gone there" is not future — it does not read "where they will go." For Ezeziel, the Northern Tribes are a known entity within the lands historically known as Assyria and Babylon. The Targum (dated between 2nd Century BCE and 2nd Century CE) emphasizes this fact by translating the phrase "where they have gone" with the Aramaic דְּאִתְגַּלְיָאוּ לְתַמָּן "where they have been exiled."

In the introduction to The Book of Tobit (dated 275-125 BCE), we read:

The Book of the words of Tobit, the son of Tobiel, the son of Hananiel, the son of Aduel, the son of Gabael, the son of Raphael, of the seed of Asiel, of the tribe of Naphtali: who in the days of Shalmanezzer, King of the Assyrians, was carried away captive out of Thisbe"

Tribal identity is here clearly maintained 500 years after the exile of the Northern Tribes.

A 3rd Century CE Latin Poet Commodian (in the *Carmen* and *Instructiones*) and the author of the Acts of St. Matthew may preserve an otherwise lost Jewish apocalyptic and apocryphal work that apparently described the living conditions of the Northern Tribes of Israel. While it is not certain that such a work actually existed, it is clear that the legend of its existence was widely circulated in the 1st Century CE. Around 100 CE three Jewish works, namely 4Ezra (13:34-51), 2Baruch (77:17-26), and Josephus' *Antiquities* (11.5) referred to this legend or document. Whether the document existed, there is clear evidence of 1st Century CE Jewish opinion that the Ten Tribes were identifiable and there was knowledge of their general geographical location.

Ook Jeremia identificeert het Huis van Israël na hun ballingschap in Assyrië als een bekende entiteit (Jer.31:31v). Zo adresseert ook Zacharia, de laatste van de profeten, zijn profetie aan het Huis van Israël, waaruit blijkt dat hij als een identificeerbare entiteit van hun bestaan afwist (Zacharia 8:13). In Ezechiël 37:21 bovendien, waar de profeet spreekt van de "kinderen van Israël uit de volken waar ze naartoe zijn gegaan" nemen (אָנִי לִקַּח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּיַן הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִלְכוּ־שָׁם) kan hij alleen naar Assyrië en Babylonië verwijzen, aangezien op dat moment dit de enige landen zijn waar zij naar verbannen waren. Bemerkt goed de voltooid tijd הִלְכוּ־שָׁם "ze zijn naar daar gegaan" is niet toekomstig – het zegt niet "waar ze naartoe zullen gaan." Voor Ezechiël zijn de noordelijke stammen een bekende entiteit binnen de landen die historisch als Assyrië en Babylonië gekend zijn. De Targum (gedateerd tussen de 2de eeuw v.Chr. en de 2de eeuw n.Chr.) benadrukt dit feit door de zinsnede "waar ze zijn gegaan" te met het Aramese דְּאִתְגַּלְיָאוּ לְתַמָּן "waar zij naar verbannen zijn" te vertalen.

In de inleiding van Het Boek Tobit (gedateerd 275-125 v.Chr.), lezen we:

Het Boek van de woorden van Tobias, de zoon van Tobiel, de zoon van Hananiel, de zoon van Aduel, de zoon van Gabaël, de zoon van Rafaël, van het zaad van Asiel, van de stam van Nafthali: die in de dagen van Shalmanezzer, koning van de Assyriërs, gevangelijk werd weggevoerd van Thisbe. . . ."

500 jaar na de verbanning van de noordelijke stammen is de stamidentiteit hier duidelijk behouden.

Een Latijnse dichter Commodian (in de *Carmen* en *Instructiones*) uit de 3de eeuw n.Chr. en auteur van de Handelingen van de H. Matteüs zou een anders verloren joods apocalyptisch en apocriefe werk bewaard hebben dat duidelijk de levensomstandigheden van de noordelijke stammen van Israël beschreef. Hoewel het niet zeker is dat een dergelijk werk echt bestond, is het duidelijk dat de legende over het bestaan ervan op grote schaal in de 1ste eeuw n.Chr. werd verspreid. Rond 100 n.Chr. verwezen drie Joodse werken, namelijk 4Ezra (13:34-51), 2Baruch (77:17-26), en Josephus' *Oudheden* (11.5) naar deze legende of dit document. Of het document bestond; er duidelijk bewijs is van de Joodse mening in de 1ste eeuw n.Chr. dat de Tien Stammen herkenbaar waren en dat er kennis was van hun algemene geografische locatie.

Fitting this same pattern, James opens his epistle with these words: "James, a bond-servant of God and of the Lord Yeshua the Messiah, To the twelve tribes who are dispersed abroad: Greetings." There is no reason to presume an allegorical interpretation of his designation "twelve tribes." Apparently he not only reckoned their existence, but also knew of their identity and expected his epistle to reach them. In the same manner, Anna, the prophetess who rejoiced at seeing Yeshua as an eight-day old baby, is noted as being from the tribe of Asher (Luke 2:36). Apparently she did not consider herself one of the "Lost Tribes."

Is it possible that individuals were separated from their Israelite heritage, and that over generations also failed to maintain the knowledge of this heritage? Surely this has happened. But my point here is that such a phenomenon did not happen on a national, people-group scale. The generational identity of Israel continued to be maintained well after her exile to Assyria.

So the first fatal flaw in the Two House theory is that the very foundation upon which it is built is a vapor. The Northern Tribes were not lost. Wherever they have been dispersed, they remained marked as God's chosen people. European Jewry, even though many would have willingly been absorbed into the non-Jewish populations among which they lived, were singled out and slaughtered by Hitler and his demonically driven comrades. Far from losing their Israelite identity, the mark of the covenant was upon them and was evident to all. The whole hidden identity theory is nothing more than a house of cards.

2. The Two House theory ends up having all or most believers in Yeshua being the descendents of the Northern Tribes of Israel. Yet God's plan of salvation is for all the nations, not just the descendents of Jacob.

A second fatal flaw in the Two House theory is the notion that the vast majority of people who come to faith in Yeshua (Jesus) are actually from the Northern Tribes of Israel, those who lost their identity and only regain it when they come to faith.

In dit zelfde patroon passend, opent Jakobus zijn brief met deze woorden: "Jakobus, een verbondsdienstknecht van God en van de Here Yeshua de Messias, aan de twaalf stammen, die in het buitenland verspreid zijn: Groeten" Er is geen reden om een allegorische interpretatie van zijn aanwijzing "twaalf stammen" te veronderstellen. Blijkbaar beschouwde hij ze niet alleen bestaande, maar wist hij ook van hun identiteit en verwachtte dat zijn brief hen zou bereiken. Op dezelfde wijze wordt de profetes Anna, die zich verblijde bij het zien van Yeshua als een acht dagen oude baby, aangemerkt als uit de stam van Aser afkomstig zijnde (Lucas 2:36). Kennelijk beschouwde ze zichzelf niet als één van de "Verloren Stammen."

Is het mogelijk dat individuen van hun Israëlitisch erfgoed werden afgescheiden en dat over generaties heen er ook niet in slaagden om de kennis van dit erfgoed te behouden? Voorzeker is dit gebeurd. Maar mijn punt is hier dat een dergelijk fenomeen niet gebeurde op een nationale, volksgroep, schaal. De generatieve identiteit van Israël bleef na haar ballingschap naar Assyrië goed gehandhaafd.

De eerste fatale fout in de Twee Huizen theorie is dus dat het fundament waarop het gebouwd is, lucht is. De noordelijke stammen waren niet verloren. Overal waar ze naar verspreid zijn, bleven ze gemarkeerd als Gods uitverkoren volk. Europese Joden, hoewel velen graag zouden zijn opgenomen in de niet-joodse bevolking waaronder zij leefden, werden apart genomen en door Hitler en zijn demonisch gedreven kameraden afgeslacht. Ver van hun Israëlitische identiteit te verliezen, was het merkteken van het verbond op hen en voor iedereen duidelijk. De hele verborgen identiteit theorie is niets meer dan een kaartenhuis.

2. De Twee Huizen theorie eindigt ermee dat alle of de meeste gelovigen in Yeshua afstammelingen van de noordelijke stammen van Israël zijn. Toch is Gods plan van redding voor alle volken, niet alleen maar de afstammelingen van Jakob.

Een tweede fatale fout in de Twee Huizen theorie is het denkbeeld dat de overgrote meerderheid van de mensen die tot geloof in Yeshua (Jezus) komen eigenlijk van de noordelijke stammen van Israël zijn, die hun identiteit kwijt raakten en die alleen terug krijgen wanneer ze tot geloof gekomen.

While some proponents of the Two House theory would admit that people without a physical bloodline from Jacob may also be part of the saved people of God, the emphasis is placed upon reclaiming Ephraimite identity for all who are believers in Yeshua. The fact that more and more churches are willing to investigate Torah festivals and issues of "Jewish roots" is brought forward as proof of an awakening to this identity.

But is this actually what the Scriptures teach about God's plan of salvation? Hardly! From the first revelation of the covenant God made with Abraham (Genesis 12:1-3), the culmination of the covenant is cast in these words: "in you all the families of the earth will be blessed." This same phrase is reiterated four more times as the covenant is passed from Abraham to Isaac, and from Isaac to Jacob and his sons:

Gen. 18:18 since Abraham will surely become a great and mighty nation, and in him all the nations of the earth will be blessed?

Gen. 22:17 indeed I will greatly bless you, and I will greatly multiply your seed as the stars of the heavens and as the sand which is on the seashore; and your seed shall possess the gate of their enemies. 18 "In your seed all the nations of the earth shall be blessed, because you have obeyed My voice."

Gen. 26:4 "I will multiply your descendants as the stars of heaven, and will give your descendants all these lands; and by your descendants all the nations of the earth shall be blessed;

Gen. 28:14 "Your descendants will also be like the dust of the earth, and you will spread out to the west and to the east and to the north and to the south; and in you and in your descendants shall all the families of the earth be blessed.

There is an interesting phenomenon that occurs in the listing of these covenant texts. First, regardless of the various orders in which the blessings of the Abrahamic covenant are listed, in each case the final blessing is the one that encompasses all of the families or nations of the earth.

Hoewel sommige voorstanders van de Twee Huizen theorie toegeven dat mensen zonder een fysieke bloedlijn van Jacob ook deel van het geredde volk van God kunnen zijn, wordt de nadruk gelegd op het terugwinnen van de Efraïm identiteit voor allen die gelovigen in Yeshua zijn. Het feit dat meer en meer kerken bereid zijn om Tora feesten en dingen over "Joodse wortels" te onderzoeken, wordt naar voren gebracht als bewijs van een bewustwording van deze identiteit.

Maar is dit wat de Schrift eigenlijk over Gods plan van verlossing leert? Nauwelijks! Vanaf de eerste openbaring van het verbond dat God met Abraham sloot (Genesis 12:1-3), is het kernpunt van het verbond vervat in deze woorden: "in u zullen alle geslachten der aarde gezegend worden." Deze zelfde uitdrukking wordt vier keer herhaald als het verbond wordt doorgegeven van Abraham aan Izaak en van Isaac aan Jakob en zijn zonen:

Gen. 18 (SV) Aangezien Abraham gewis tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden?

Gen. 22:17 (SV) Voorzeker zal Ik u grote-lijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan de oever der zee is; en uw zaad zal de poort van zijn vijanden erfelijk bezitten. 18 En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, aangezien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.

Gen. 26:4 (SV) En Ik zal uw zaad vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en zal aan uw zaad al deze landen geven; en in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde.

Gen. 28:14 (SV) En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken in menigte, westwaarts en oostwaarts; en noordwaarts en zuidwaarts; en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden.

Er is een interessant fenomeen dat in de notering van deze verbondteksten naar voor komt. Allereerst, ongeacht de ordening waarin de zegeningen van het verbond met Abraham zijn opgenomen, is in elk geval de laatste zegen die welke alle families of volken van de aarde omvat.

This consistent, final position in the listing of the blessings puts the blessing of the families/nations as the culmination or zenith of the covenant. The point is simply that the ultimate fulfilment of the Abrahamic covenant is the blessing that will come upon all the nations of the earth.

Secondly, it should be noted that the first (Genesis 12:3) and the last (Genesis 28:14) listing of the covenant blessings utilize the word "families" (מִשְׁפָּחֹת) while those sandwiched between use the word "nations" (גוֹיִם). Thus the use of the term "families" acts as bookends to envelope the covenant blessings.

Why is this important? It is important because the reader of Genesis (if reading from the Hebrew) has already encountered the word "family" or "families" and has come to recognize its meaning as indicating *distinct people groups based upon physical lineage*.

Gen. 8:19 Every beast, every creeping thing, and every bird, everything that moves on the earth, went out by their families from the ark.

Gen. 10:5 From these the coastlands of the nations were separated into their lands, every one according to his language, according to their families, into their nations.

Gen. 10:18 and the Arvadite and the Zemarite and the Hamathite; and afterward the families of the Canaanite were spread abroad.

Gen. 10:20 These are the sons of Ham, according to their families, according to their languages, by their lands, by their nations.

Gen. 10:31 These are the sons of Shem, according to their families, according to their languages, by their lands, according to their nations.

Gen. 10:32 These are the families of the sons of Noah, according to their genealogies, by their nations; and out of these the nations were separated on the earth after the flood.

Deze consistente laatste plaats in de lijst van de zegeningen, plaatst de zegen van de families/naties als het hoogtepunt of zenith van het verbond. Het punt is gewoon dat de ultieme vervulling van het verbond met Abraham de zegen is die over alle volken van de aarde zal komen.

In de tweede plaats moet worden opgemerkt dat de eerste (Gen. 12:3) en de laatste (Gen. 28:14) notering van het verbond zegeningen van het woord "gezinnen" (מִשְׁפָּחֹת) gebruiken terwijl die ingeklemd tussen het woord "volken" (גוֹיִם). Dus het gebruik van de term "families" fungeert als boekensteunen om de verbondszegeningen in te sluiten.

Waarom is dit belangrijk? Het is belangrijk omdat de lezer van Genesis (bij het lezen vanuit het Hebreeuws) reeds in aanraking met de term "familie" of "families" is gekomen, en haar betekenis herkend heeft als aanduiding van *verschillende volksgroepen op basis van fysieke afstamming*.

Gen. 8:19 (SV) Al het gedierte, al het kruipende, en al het gevogelte, al wat zich op de aarde roert, naar hun geslachten, gingen uit de ark.

Gen. 10:5 (SV) Van dezen zijn verdeeld de eilanden der volken in hun landschappen, elk naar zijn spraak, naar hun huisgezinnen, onder hun volken.

Gen. 10:18 (SV) En de Arvadiet, en de Zemariet, en de Hamathiet; en daarna zijn de huisgezinnen der Kanaänieten verspreid.

Gen. 10:20 (SV) Deze zijn zonen van Cham, naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, in hun volken.

Gen. 10:31 (SV) Deze zijn zonen van Sem, naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, naar hun volken.

Gen. 10:32 (SV) Deze zijn de huisgezinnen van de zonen van Noach, naar hun geboorten, in hun volken; en van deze zijn de volken op de aarde verdeeld na de vloed.

Note carefully that the Hebrew text has linked together every possible means for showing the term "family" to be a term that identifies distinct bloodlines: they have distinct language, geographical location ("lands") and political characteristics ("nations").

Therefore the attentive reader is well informed about the meaning of the word "families" when he comes to the blessings of the covenant made with Abraham. "Families" identifies distinct people groups based upon distinct lineage or bloodline. And these families form the basis for distinct nations. When therefore God promises to Abraham, Isaac, and Jacob that in them all the families of the earth will be blessed, it is clear that the covenant envisions the blessings of the covenant coming upon the nations that are distinct from them — distinct from the family of Abraham, Isaac, and Jacob.

God's plan of salvation does not envision the redemption of a single nation (Israel) nor even *primarily* a single nation (mostly Israel with a few others). God's plan of salvation encompasses "all the families (distinct bloodlines) of the earth." Furthermore, John's description of the final picture of salvation in the book of Revelation shows that God's covenant promises are finally and ultimately realized:

And they sang a new song, saying, "Worthy are You to take the book and to break its seals; for You were slain, and purchased for God with Your blood men from every tribe and tongue and people and nation. (Rev. 5:9)

And I saw another angel flying in midheaven, having an eternal gospel to preach to those who live on the earth, and to every nation and tribe and tongue and people; (Rev. 14:6)

God chose Israel to be His servant to take the light of Messiah to the nations. We may use the illustration of a butler. A butler is a chosen, trusted individual whom the master of the house entrusts with his affairs. The butler, dressed in his fine attire, brings the food to the family on a silver tray, in fine china and serves it with the utmost decorum. But the master does not expect that everyone should become his butler. You are not required to be a butler to enjoy the meal that is served.

Merk nauwkeurig op dat de Hebreeuwse tekst alle mogelijke manieren samenbrengt om aan te tonen dat de term 'familie' er een is die specifieke bloedbanden aanduidt: ze hebben verschillende taal, geografische plaats ("land") en politieke kenmerken ("naties").

Daarom is de oplettende lezer goed geïnformeerd over de betekenis van het woord "gezinnen" wanneer hij aan de zegeningen van het verbond met Abraham komt. "Families" identificeert aparte volksgroepen op basis van duidelijke afkomst of bloedlijn. En deze gezinnen vormen de basis voor afzonderlijke naties. Als God daarom aan Abraham, Isaak en Jakob belooft dat in hen alle geslachten der aarde gezegend zullen worden, is het duidelijk dat het verbond de zegeningen van het verbond beoogt die over de naties komen die apart van hen zijn - los van het gezin van Abraham, Isaak en Jakob.

Gods plan van redding beoogt niet de verlossing van een enkele natie (Israël), noch zelfs niet *in de eerste plaats* een enkele natie (meestal Israël met een paar anderen). Gods heilsplan omvat "alle gezinnen (verschillende bloedlijnen) van de aarde." Johannes beschrijving van het uiteindelijk beeld van het heil, in het boek Openbaring, laat bovendien zien dat Gods beloften tenslotte en uiteindelijk worden gerealiseerd:

En zij zongen een nieuw lied, zeggende: "Waardig bent U om het boek te nemen en haar zegels te verbreken, want Gij zijt geslacht, en kocht met Uw bloed voor God mensen uit elke stam en taal en volk en natie (Openb. 5:9)

En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels, met een eeuwig evangelie, om te prediken aan hen die op de aarde leven, en aan elke natie en stam en taal en volk; (Openbaring 14:6)

God verkoos Israël om Zijn dienaar te zijn om het licht van de Messias naar de naties te brengen. We kunnen gebruik maken van de illustratie van een hoofdbediende. Een hoofdbediende is een gekozen, vertrouwd individu wie de meester van het huis zijn zaken toevertrouwt. De hoofdbediende, gekleed in zijn fraaie kledij, brengt het voedsel naar de familie op een zilveren dienblad, in fijn porselein en serveert het met het grootst mogelijke decorum. Maar de meester verwacht niet dat iedereen zijn hoofdbediende zou worden. U hebt niet nodig om een hoofdbediende te zijn om de maaltijd die wordt geserveerd te genieten.

Rather, the butler is the servant to serve the family — the meal is prepared primarily for the family, not the butler. In this analogy, the master is God, the butler is Israel, the fine tray and china dishes is the Torah that always leads to Messiah, and the meal is the blessings of salvation in Yeshua or the Gospel. And the family being served are those called from the nations to become the Master's family. (Of course, the butler also eats the same meal!)

Somehow the Two House theory makes it appear that everyone is actually a butler—they just didn't know it. So everyone goes out and buys butler's clothes and seeks to carry the tray and fine china — a thousand butlers to serve an individual or two at the table. Something is definitely wrong with that picture!

Rather, the plan of salvation clearly portrayed in the Scriptures is that God chose Israel to be His servant in order to bring the good news of salvation to all of the families of the earth. As the families of the earth come to be blessed in this salvation, they are adopted into the family of the Master and eat at His table. The goal is to sit at His table and enjoy the benefits of the covenant (the meal), not to become the butler. Surely all who sit at His table receive the blessings and responsibilities of being part of the Master's family. But they do this because they are adopted into His family, not because they have become the butler in His house.

So the second fatal flaw in the Two House theory is the failure to emphasize the nationally *inclusive* focus of God's salvation. The Two House theory ends up with primarily a single nation enjoying the benefits of the covenant—the single nation of Israel. Unwittingly, the Two House theory brings into question the faithfulness of God, for He did not promise to bless only the family of Jacob, but to bless *all the families of the earth*, meaning families of the earth which are distinct from the family of Jacob. Until such blessings come to all the families of the earth, God has not kept His promise.

To argue that only those who are believers in Yeshua and who also pursue the Torah constitute Ephraimite Israel is also flawed. Does this mean that Christians who come to love Torah are therefore proving their actual identity as Israel? (This

De hoofdbediende is integendeel de dienaar om de familie te dienen – de maaltijd wordt in de eerste plaats voor de familie bereid, niet voor de hoofdbediende. In deze analogie is God de meester, de hoofdbediende is Israël, het fijne dienblad en porselein is de Thora, die altijd tot de Messias leidt, en de maaltijd zijn de heilszegeningen in Yeshua of het Evangelie. En de familie die bediend wordt zijn die uit de volken geroepen zijn om familie van de Meester te worden. (Natuurlijk, eet ook de hoofdbediende dezelfde maaltijd!)

Op een of andere manier doet de Twee Huizen theorie het lijken alsof dat iedereen eigenlijk een hoofdbediende is – ze wisten het alleen niet. Dus gaat iedereen uit en koopt hoofdbediende kleren en probeert het dienblad en fijn porselein te dragen – zo'n duizend hoofdbedienden om een of twee individuen aan de tafel te bedienen. Er is met dat beeld duidelijk iets mis!

Nochtans is het heilsplan, dat duidelijk in de Schriften geportretteerd is, dat God koos Israël om Zijn knecht te zijn om het goede nieuws van redding te brengen naar alle families van de aarde. Als de families van de aarde komen om in dit heil gezegend te worden, worden ze geadopteerd in de familie van de Meester en eten aan Zijn tafel. Het doel is om aan Zijn tafel te zitten en de voordelen van het verbond (de maaltijd) te genieten, niet om de hoofdbedienden te worden. Zeker ontvangen allen die aan Zijn tafel zitten de zegeningen en de verantwoordelijkheden van deel zijn van de familie van de Meester. Maar ze doen dit omdat ze worden aangenomen in Zijn familie, niet omdat ze de hoofdbedienden in Zijn huis zijn geworden.

De tweede fatale fout in de Twee Huizen theorie is dus de fout om het nationale *inclusief* gerichtheid van Gods heil te benadrukken. De Twee Huizen theorie eindigt met vooreerst één enkele natie die de voordelen van het verbond geniet - de ene natie Israël. Onbewust stelt de Twee Huizen theorie de betrouwbaarheid van God in vraag, want Hij beloofde niet alleen de familie van Jakob te zegenen, maar *alle families van de aarde*, d.w.z. families op de aarde die zich onderscheiden van de familie van Jacob. Totdat deze zegeningen over alle families van de aarde komen, heeft God zijn belofte niet gehouden.

Om te betogen dat alleen zij die gelovigen in Yeshua zijn en die ook naar de Thora verlangen Efraïm-Israël vormen, is ook onjuist. Betekent dit dat christenen die van Thora gaan houden dan ook hun werkelijke identiteit als Israël bewijzen? (Dit is eigenlijk wat

is actually what has happened among the vast majority of people who identify themselves within the Two House Movement). If so, the same problem exists because in the end, all the nations come to follow Torah! Zechariah describes the time when the nations will celebrate Sukkot and come up to Jerusalem to worship. Indeed, the fact that Isaiah prophesies the Torah going forth from Zion would indicate that in the Millennium's reign, all who bow before Yeshua as God's Messiah will be living in obedience to Torah. If it is argued that the followers of Yeshua who live by Torah are really the regathered Israel, then once again salvation is finally and ultimately enjoyed by Israel, not the nations as the Scriptures promise.

3. The Two House Theory teaches that only when believers realize they actually are descendants of the Northern Tribes can the prophecies of the union between Judah and Israel be fulfilled. But the Scriptures teach that the union of Israel and Judah comes as an event distinct from the salvation of the nations.

The Scriptures clearly teach the regathering of Israel (Northern Tribes) and Judah (the Southern Tribes) as one, unified nation in the end times. On that there can be no dispute.⁴ But how and when are the dispersed people of Israel and Judah gathered to the Land and united under the rule of One Shepherd?

The first thing that is noticed in reading the Scriptures regarding the regathering of Israel is that there are three distinct groups: Judah, Israel, and the nations:

And He will lift up a standard for the nations, and assemble the banished ones of Israel, and will gather the dispersed of Judah from the four corners of the earth. (Is. 11:12)

Here in the parallel lines of this Hebrew poetry three groups are mentioned: "the nations," "banished ones of Israel," and "dispersed of Judah." Even as "Israel" and "Judah" are clearly references to the Northern and Southern tribes respectively, so "nations" is a separate entity in Isaiah's prophecy.

Take a scroll and write on it all the words which I have spoken to you concerning Israel and concerning Judah, and concerning all the nations, from the day I first spoke to you, from the days of Josiah, even to this day. (Jer. 36:2)

er is gebeurd bij de overgrote meerderheid van de mensen die zichzelf binnen de twee Huizen Beweging identificeren). Zo ja, dan blijft het zelfde probleem bestaan omdat in het einde alle volken komen om Tora te volgen! Zacharia beschrijft het moment waarop de volken Sukkot zullen vieren en naar Jeruzalem opgaan om te aanbidden. Het feit dat Jesaja profeteert dat de Thora weer van Sion uitgaat, zou inderdaad kunnen aangeven dat in het Millennium-bestuur allen, die voor Yeshua buigen als Gods Messias, in gehoorzaamheid aan de Thora zullen leven. Als wordt beweerd dat de volgelingen van Yeshua die met de Tora leven, echt herverenigd Israël zijn, dan wordt het heil ten slotte en uiteindelijk weerom door Israël genoten, niet door de naties zoals de Schrift belooft.

3. De Twee Huizen theorie leert dat enkel wanneer gelovigen beseffen dat ze eigenlijk afstammelingen van de noordelijke stammen zijn, de profetieën van de hereniging tussen Juda en Israël vervuld kan worden. Maar de Schrift leert dat de hereniging van Israël en Juda als een aparte gebeurtenis komt, onderscheiden van de redding van de volken.

De Schrift leert duidelijk het herverzamen van Israël (Noordelijke stammen) en Juda (de zuidelijke stammen) tot één, verenigde natie in de eindtijd. Hierover is geen dispuut mogelijk.⁴ Maar hoe en wanneer worden het verspreide volk van Israël en Juda naar het Land vergaderd en verenigd onder de heerschappij van Eén Herder?

Het eerste dat opvalt bij het lezen van de Schrift ten aanzien van het herverzamen van Israël is dat er drie verschillende groepen zijn: Juda, Israël en de volken:

En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen (naties), en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden van het aardrijk. . (Jes. 11:12, SV)

Hier, in de deze Hebreeuwse poëzie, worden drie groepen genoemd: "de volken", "verdrevenen van Israël," en "verstrooiden uit Juda". Zo als "Israël" en "Juda" duidelijk verwijzingen respectievelijk naar de noordelijke en zuidelijke stammen zijn, zo is "naties" een aparte entiteit in de profetie van Jesaja.

Neem een boekrol en schrijf daarop al de woorden die Ik tot u gesproken heb over Israël en over Juda en betreffende alle volken, vanaf de eerste dag dat Ik tot u sprak, van de dagen van Josia tot op deze dag. (Jeremia 36:2)

Once again, in the prophetic language of Jeremiah, three distinct entities are listed: Israel, Judah, and the nations. Like Isaiah, Jeremiah does not consider "Israel" to be synonymous with the "nations" but a distinct entity dispersed among the nations.

It will come about that just as you were a curse among the nations, O house of Judah and house of Israel, so I will save you that you may become a blessing. Do not fear; let your hands be strong.' (Zech. 8:13)

Here, in language directly reminiscent of the promise made to Abraham that "in you all the families of the earth will be blessed," the prophet Zechariah gives the word of Adonai promising the salvation of the house of Judah and the house of Israel from the nations by whom they have been cursed. It is by the promised salvation that they, Israel and Judah, become a blessing to the nations. Note carefully that "Israel" and the "nations" are separate entities. Israel is not synonymous with "nations", as though "lost" Israel is the same as the nations, that is, that Israel has lost her identity and thinks she is the nations.

Furthermore, Judah and Israel are cursed among the nations. In the course of history, beginning with the rise of the Christian Church in the 2nd and 3rd Centuries CE, the Church (under whatever label she went) persecuted the descendents of Jacob. She was not herself persecuted, at least not in the broad sense. The anti-Semitism of the Christian Church throughout the middle ages, in the time of the Renaissance, and into the modern era is well documented. It was not the Christian Church that was being persecuted. It was the other way around: the Church was cursing Israel.

Zechariah, prophesying about the end times with a view to the millennia' reign of the Messiah, speaks of the salvation of Judah and Israel as the means for becoming a blessing. From whom are they saved? They are saved from the nations among whom they were a curse. This would indicated quite clearly that both Judah and Israel maintain a identity as they are dispersed among the nations. It is impossible to curse something that is not identified. Israel is a curse among the nations in which she is scattered precisely because the nations see her as Israel.

Nogmaals, in de profetische taal van Jeremia worden drie verschillende entiteiten vermeld: Israël, Juda, en de naties. Net zoals Jesaja, beschouwt Jeremia "Israël" niet synoniem voor de "volken", maar een afzonderlijke entiteit onder de heidenen verspreid.

Het zal gebeuren dat net zoals gij een vloek onder de heidenen/naties waart, O huis van Juda en huis van Israël, zo zal Ik u bewaren opdat gij een zegen kunt worden. Wees niet bang, laat uw handen sterk zijn.' (Zacharia 8:13)

Hier, in een taal die direct doet denken aan de belofte aan Abraham dat "in u alle geslachten der aarde zullen gezegend worden," geeft de profeet Zacharia het woord van Adonai dat de redding belooft van het huis van Juda en het huis van Israël vanuit de naties door wie zij vervloekt werden. Het is door het beloofde heil dat zij, Israël en Juda, tot een zegen voor de volken worden. Merk zorgvuldig op dat "Israël" en de "heidenen/naties" aparte entiteiten zijn. Israël is niet synoniem met "naties/volkeren", alsof "verloren" Israël hetzelfde is als de heidenen, d.w.z. dat Israël haar identiteit heeft verloren en denkt dat ze de naties is.

Bovendien worden Juda en Israël onder de heidenen vervloekt. In de loop van de geschiedenis, te beginnen met de opkomst van de christelijke kerk in de 2de en 3de eeuw, vervolgde de Kerk (onder welke benaming ook) de afstammelingen van Jakob. Ze heeft zichzelf niet vervolgd, althans niet in de brede zin. Het antisemitisme van de christelijke kerk in de middeleeuwen, in de tijd van de Renaissance, en in de moderne tijd is goed gedocumenteerd. Het was niet de christelijke kerk die werd vervolgd. Het was andersom: de kerk vervloekte Israël.

Zacharia die, met het oog op het millennia bestuur van de Messias, over de eindtijd profeteert, spreekt over het heil van Juda en Israël als middel tot een zegen. Van wie worden ze gered? Ze worden gered uit de volken, onder wie zij een vloek waren. Dit zou heel duidelijk aangegeven dat zowel Juda als Israël een identiteit bewaren als ze onder de volken verspreid zijn. Het is onmogelijk om iets te vervloeken dat niet geïdentificeerd is. Israël is een vloek onder de volken waaronder zij verspreid is, precies omdat de volken haar als Israël zien.

Ezekiel notes the same thing. He teaches that Israel, while in dispersion, is profaning the Name of God because the nations know that she should be in her own Land instead of being exiled in theirs:

When they came to the nations where they went, they profaned My holy name, because it was said of them, 'These are the people of the LORD; yet they have come out of His land.' But I had concern for My holy name, which the house of Israel had profaned among the nations where they went. (Ezek. 36:20-21)

If Israel had lost her identity and was not a distinct people group within the nations to which she had been exiled, how could the nations have said this about her?

Finally, Paul's understanding of the identity of Israel is clear: he identifies with Israel as his brethren "according to the flesh:"

For I could wish that I myself were accursed, separated from Messiah for the sake of my brethren, my kinsmen according to the flesh, (Rom. 9:3)

Lest it be construed that Paul was referring only to Judah and not to the Northern Tribes, one should notice carefully how he uses the word "Israel" to refer to the whole nation upon whom the salvation of God comes in the end times. Even though "Israel" has been hardened for a season, in the end "all Israel will be saved."

What then? What Israel is seeking, it has not obtained, but those who were chosen obtained it, and the rest were hardened; (Rom. 11:7)

For I do not want you, brethren, to be uninformed of this mystery — so that you will not be wise in your own estimation— that a partial hardening has happened to Israel until the fullness of the Gentiles has come in; and so all Israel will be saved; (Rom. 11:25-26)

Paul makes a clear distinction between "Gentiles" and "Israel" in this passage. Any reading that confuses this distinction is hopelessly lost in finding a consistent hermeneutic for Paul's words. Paul is well aware that the gospel is summed up in the Abrahamic promise that "in you all the families of the earth will be blessed" (Galatians 3:8). And he gives a chronological order:

Ezechiël merkt hetzelfde op. Hij leert dat Israël, terwijl het verstrooid is, de Naam van God ontheiligt, omdat de volken weten dat zij in haar eigen Land zou moeten zijn in plaats van verbannen in de hunne:

Toen kwamen ze bij de volken kwamen waar ze naartoe gingen, ontheiligden zij Mijn heilige naam, want er werd van hen gezegd: "Dit zijn de mensen van de HEER, maar ze zijn uit Zijn land gekomen". Maar Ik was bezorgd voor Mijn heilige naam, die het huis Israëls had ontheiligt onder de volken waar ze naartoe gingen. (Ezech. 36:20-21)

Als Israël haar identiteit had verloren en niet een afzonderlijke groep mensen was binnen de naties waar zij naar was verbannen, hoe konden de naties dan dit over haar hebben gezegd?

Ten slotte, Paulus' begrip van de identiteit van Israël is duidelijk: hij identificeert zich met Israël als zijn broeders "naar het vlees:"

Want ik zou willen, dat ik zelf werd vervloekt, gescheiden van de Messias ter wille van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees, (Rom. 9:3)

Opdat zij worden uitgelegd als dat Paulus alleen naar Juda verwees en niet op de noordelijke stammen, moet men zorgvuldig opmerken hoe hij het woord "Israël" gebruikt om als verwijzing naar de hele natie op wie in de eindtijd het heil van God komt. Ook al is "Israël" verhard voor een tijd, op het einde " zal geheel Israël zalig worden."

Wat dan? Wat Israël zoekt, heeft het niet verkregen, maar degenen die gekozen werden verkregen het, en de rest werd verhard; (Rom. 11:7)

Want ik wil niet, broeders, dat u ongeïnformeerd zijt van dit mysterie - zodat u niet wijs in uw eigen inschatting zult zijn - dat een gedeeltelijke verharding aan Israël is gebeurd, totdat de volheid der heidenen is ingegaan, en alzo zal geheel Israël gered worden; (Rom. 11:25-26)

Paulus maakt in deze passage een duidelijk onderscheid tussen "heidenen" en "Israël". Elke lezing die dit onderscheid mist is hopeloos verloren voor het vinden van een consistente hermeneutiek voor Paulus' woorden. Paulus is er zich terdege van bewust dat het evangelie wordt samengevat in Abrahams belofte dat "in u alle geslachten der aarde gezegend zullen worden" (Galaten 3:8). En hij

first the Gentiles (another way of saying "nations") are brought to salvation, and then all of Israel. *The two events are not simultaneous.* Yet the Two House theory would have us believe that as the nations are being saved through faith in Yeshua, Israel is actually being saved, since the saved "Gentiles" are actually the "lost" tribes of Israel. If one adopts a consistent hermeneutic, one simply cannot accept the Two House theory.

But Paul's message is very consistent. God has made a promise to Abraham, and that promise envisions all of the families of the earth. Israel was chosen to bring the grand message of the Gospel to all of the nations, but she refused to obey her God and has been dispersed as a result. God's sovereign plan, however, is that Israel's disobedience would not thwart His intentions to bless the nations. The nations will be blessed, and blessed in such a way that they will act as a catalyst to bring Israel herself back to obedience to the covenant as she humbly receives Yeshua as her true Messiah.

The third fatal flaw, then, is a misinterpretation of Scripture through a faulty hermeneutic. Where the Scriptures clearly differentiate between Judah, Israel, and the nations, the Two House theory tries to meld "Israel" (who has lost her identity) and the nations together as one. But if the Scriptures are interpreted consistently, the Two House theory simply cannot stand.

Conclusion

The Two House theory has three fatal flaws that render it unacceptable. First, the historical and biblical data show that the Northern Tribes were never lost. From the time of their dispersion and throughout the ensuing history of the world, the Northern Tribes or Israel has carried an identification as the nation God chose and redeemed from Egypt.

Secondly, the story of salvation as unfolded in the Bible envisions the blessing of the nations as people groups distinct from Judah and Israel. To identify a majority of believers in Yeshua as descendants of the Northern Tribes of Israel negates this promise of blessing upon the nations.

geeft een chronologische volgorde: eerst worden de heidenen (een andere manier om "naties" te zeggen) naar het heil gebracht, en dan allen van Israël. *De twee gebeurtenissen vinden niet gelijktijdig plaats.* Toch zou de Twee Huizen theorie ons willen doen geloven dat als de volken worden gered door het geloof in Yeshua, eigenlijk Israël wordt gered, omdat de geredde "heidenen" eigenlijk de "verloren" stammen van Israël zijn. Als men een consistente hermeneutiek (uitlegkunde) aanhangt kan men met de Twee Huizen theorie gewoon niet akkoord gaan.

Maar de boodschap van Paulus is zeer consistent. God heeft aan Abraham een belofte gedaan, en die belofte heeft al de families van de aarde op het oog. Israël werd gekozen om de grote boodschap van het evangelie naar alle naties te brengen, maar ze weigerde haar God te gehoorzamen en werd als gevolg verspreid. Gods soevereine plan echter is dat Israëls ongehoorzaamheid Zijn bedoelingen om de volken te zegenen niet zou dwarsbomen. De volken zullen worden gezegend, en op een zodanige wijze gezegend dat zij als een katalysator zullen fungeren om Israël zelf terug te brengen tot gehoorzaamheid aan het verbond wanneer ze nederig Yeshua als haar ware Messias ontvangt.

Dan is de derde fatale fout een verkeerde interpretatie van de Schrift door een foute hermeneutiek. Waar de Schrift duidelijk onderscheid maakt tussen Juda, Israël en de volken, probeert de Twee Huizen theorie "Israël" (die haar identiteit heeft verloren) en de naties als een geheel samen te smelten. Maar als de Schrift consequent worden geïnterpreteerd, kan de Twee Huizen theorie gewoon niet overeind blijven.

Conclusie

De Twee Huizen theorie heeft drie fatale fouten die haar onaanvaardbaar maken. In de eerste plaats tonen de historische en Bijbelse gegevens aan dat de noordelijke stammen nooit verloren waren. Vanaf het moment van hun verstrooiing en gedurende de verdere geschiedenis van de wereld, hebben de noordelijke stammen of Israël een identificatie meegedragen als de natie die God verkoos en uit Egypte verlostte.

Ten tweede heeft het verhaal van de redding zoals in de Bijbel ontvouwd, de zegen van de naties als volksgroepen, onderscheiden van Juda en Israël, op het oog. Een meerderheid van de gelovigen in Yeshua identificeren als afstammelingen van de noordelijke stammen van Israël, ontkent deze belofte van zegen voor de volken.

Thirdly, the Scriptures make it clear that in the end times three groups, not two, are gathered to faith in the One true God of Abraham, Isaac, and Jacob. These three groups are Judah, Israel, and the nations. When Judah and Israel are united once again and become Israel as she was before the division of the kingdoms, then all the nations who are gathered into Israel and adopted into the family of God will join as one people under the kingship of Messiah Yeshua. This is the biblical story of redemption. The fact that presently, in the body of Messiah, Jew and Gentile are constituted as "one new man" (Ephesians 2:15) constitutes the "first fruits" or a foretaste of the ultimate harvest when the New Covenant (Jeremiah 31:31-34) will be fulfilled.

Prologue

In writing the brief comments above, I am not unaware of what seems to me an obvious reason that the Two House theory has been so readily received by many people. As the return to Torah and the beauty of Torah life has been experienced in numerous groups, many who have no Jewish lineage feel like second-class citizens in the community of the faith. Believing that those with Jewish names and heritage are the "real thing" while the Gentiles are only "wannabes," it is only natural to search for a way to be "on the inside" rather than "outside looking in." To discover in the Bible a way of interpreting the Scriptures so as to actually claim physical descendancy from Israel solves the problem. Suddenly those who always thought they had no real attachment to Israel can "legitimately" claim that they are, in fact, Israel! They are finally "in."

This "identity crisis" rests upon a failure to teach and understand the glory of God's way of salvation. Surely God chose Israel and gave her specific and glorious promises. But He chose her for the purpose of being a light to the nations, not as an end in itself. Israel is not the final glory — the untold number of the nations is the shining finale of redemption's symphony.

My wife and I have had the profound privilege of adopting two wonderful daughters from Liberia, West Africa. When we received the decree of adoption, the language was stunning. It said that our daughters were to be considered as though they had actually been birthed from our own bodies! They are our daughters and we are

Ten derde maakt de Schrift duidelijk dat in de eindtijd drie groepen, niet twee, worden verzameld om te geloven in de Ene ware God van Abraham, Isaak en Jakob. Deze drie groepen zijn Juda, Israël en de volken. Wanneer Juda en Israël weer worden verenigd en Israël worden zoals zij voor de verdeling van de koninkrijken was, dan zullen alle naties die in Israël worden verzameld en in de familie van God worden aangenomen zich verenigen tot een volk onder het koningschap van de Messias Yeshua. Dit is het Bijbelse verhaal van de verlossing. Het feit dat momenteel, in het lichaam van de Messias, Jood en heiden tot "één nieuwe mens" zijn gevormd (Ef. 2:15) vormt de "eerste vruchten", of een voorproefje van de uiteindelijke oogst, wanneer het nieuwe verbond (Jeremia 31:31-34) zal worden vervuld.

Proloog

Bij het schrijven van de korte opmerkingen hierboven, ben ik niet onwetend van wat mij een duidelijke reden lijkt waarom de Twee Huizen theorie zo gemakkelijk door veel mensen werd aangenomen. Als de terugkeer naar Thora en de schoonheid van het Thora leven in tal van groepen werd ervaren, voelen velen die geen joodse afkomst hebben zich als tweederangs burgers in de gemeenschap van het geloof. Gelovend dat mensen met joodse namen en erfgoed het "real thing" zijn, terwijl de heidenen alleen "wannabes" zijn, is het alleen maar natuurlijk om naar een manier te zoeken om "aan de binnenkant" te zijn in plaats van "van buiten naar binnen te kijken." In de Bijbel een manier van Schrift interpreteren te ontdekken om zo daadwerkelijk aanspraak te maken op fysieke afstamming uit Israël lost het probleem op. Opeens kunnen degenen die altijd dachten dat ze geen echte band met Israël hadden, "rechtmatig" beweren dat ze in feite Israël zijn! Ze zijn uiteindelijk "in".

Deze "identiteitscrisis" berust op een mislukte onderwijzing en begrijpen van de glorie van Gods weg van verlossing. Zeker, God verkoos Israël en gaf haar specifieke en heerlijke beloften. Maar Hij koos haar voor het doel van een licht voor de volken te zijn, niet als een doel op zich. Israël is niet de uiteindelijke heerlijkheid - het onnoemelijke aantal van de naties is de stralende finale van de verlossingssymfonie

Mijn vrouw en ik hadden het diepgaande voorrecht om twee prachtige dochters uit Liberia, West-Afrika, te adopteren. Toen we het adoptiedecreet ontvingen, was de taal verbazingwekkend. Het vermeldde dat onze dochters dienden te worden beschouwd alsof ze werkelijk uit ons eigen lichaam waren geboren! Zij zijn onze dochters en wij

their parents. Our love for our two natural sons is no different than the love we have for our two daughters. Nor are the requirements, rules, privileges, and expectations. Our two daughters have our name and live in every way as though they were natural born children in our home.

We must likewise see ourselves, whether Jew or non-Jew, as equal members in the household of God, for we all are adopted into His family. Our decree of adoption is written with the precious blood of a Lamb, Who is without blemish or spot. It is in Him and in Him alone we find our way to the Father, whether Jew or non-Jew. And His smile of grace, and His loving teaching of Torah, is equally enjoyed by all who are His children. There is no need to find some other means by which we think we may have a closer or more legitimate relationship with our Father. He has taken us upon His knee and called us His own. His words, confirmed in the loving work of His Son, is enough for us. We may rest assured that we are His children and that He is our Father. We find our identity in His promises, illustrated and confirmed in His Son, and written on our hearts by His Spirit. That is who we are — children of the Eternal God of Abraham, Isaac, and Jacob.

zijn hun ouders. Onze liefde voor onze twee natuurlijke zoons is niet anders dan de liefde die we voor onze twee dochters hebben. Net zo min zijn de eisen, regels, privileges, en verwachtingen. Onze twee dochters hebben onze naam en leven in alle opzichten als waren zij natuurlijk geboren kinderen in ons huis.

Zo moeten we ook onszelf zien, Jood of niet-Jood, als gelijkwaardige leden in het huishouden van God, want we zijn allemaal in Zijn familie geadopteerd. Ons adoptiedecreet is geschreven met het kostbare bloed van een Lam, Dat zonder vlek of rimpel is. Het is in Hem en in Hem alleen dat we onze weg naar de Vader vinden, Jood of niet-Jood. En Zijn glimlach van genade en Zijn liefdevol onderwijs van de Tora, wordt op dezelfde wijze genoten door allen die Zijn kinderen zijn. Het is niet nodig om een of ander middelen te vinden waardoor wij denken dat we een intiemere of meer legitieme relatie met onze Vader hebben. Hij heeft ons op zijn knie genomen en ons eigen Zijn genoemd. Zijn woorden, bevestigd in het liefdevolle werk van Zijn Zoon, is voor ons genoeg. We kunnen erop vertrouwen dat wij Zijn kinderen zijn en dat Hij onze Vader is. We vinden onze identiteit in Zijn beloften, geïllustreerd en bevestigd in Zijn Zoon, en geschreven op onze harten door Zijn Geest. Dat is wie we zijn - kinderen van de Eeuwige God van Abraham, Isaak en Jakob.

¹ For the meaning of "remember" and "forget" in the sense of "be faithful to a covenant" or "be unfaithful to a covenant," see M. Weinfeld, "rinr in *Theological Dictionary of the Old Testament*, Botterwick and Ringgren, eds., vol. 2 (Eerdmans, 1975), p. 261; M. Weinfeld, "Covenant Terminology in the Ancient Near East and Its Influence on the West," *JAOS* 93 (1973), 194; M. Weinfeld, "The Covenant of Grant in the Old Testament and in the Ancient Near East," *JAOS* 90 (1970), 187f.

² Note Amos 1:9, "Thus says the LORD, "For three transgressions of Tyre and for four I will not revoke its punishment, because they delivered up an entire population to Edom and did not remember the covenant of brotherhood."

³ See William Rosenau, "Ezekiel 37:15-28: What Happened to the Ten Tribes?" in David Philipson, ed., *Hebrew Union College Jubilee Volume (1875-1925)*, 79-88.

⁴ Is. 43:5; 56:8; Jer. 23:3; 29:14; 31:8,10; 32:37; Ezek. 11:17; 20:34, 41; 28:25; 34:13; 36:24; 37:21; 39:27; Mic. 2:12; Zeph. 3:19-20; Zech. 10:10.